

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ADAM ZONDER EVA

Toneelspel in vier bedrijven

door

RENÉ DE WINDT

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1991

(N° 1882)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A. "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

Wettelijk Depot D/1991/220/11
ISBN 90-385-0076-9

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/René de Windt

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezetting : 4 dames - 3 heren.

1. Marc Vervoorde. 42 jaar. Staatsambtenaar.
2. Angela Lespé. 40 jaar. Zijn echtgenote.
3. Geert Evrar. 42 jaar. Vriend van de familie Vervoorde.
4. Suzy Decrock. 40 jaar. Echtgenote van Geert.
5. Roel Delgrange. 45 jaar. Meester kleermaker. Zonder werk. Spreekt met een Frans accent.
6. Eugenie Vervoorde. 55 jaar. Nicht van Marc. Ongehuwd.
7. Viktorine Vervoorde. 50 jaar. Zuster van Eugenie. Ongehuwd.

De vier akten spelen zich af in een woonkamer. In de derde akte staat er ook een bureelmeubel met klasseurs en telefoon. Vierde akte opnieuw de woonkamer, zonder bureelmeubel.

Ter inleiding :

Angela, Marc Vervoordes echtgenote, lijdt aan een ongeneeslijke ziekte. Haar einde nadert snel. Hun vrienden, Geert en Suzy - vooral Suzy, die een oogje op Marc heeft - bezoeken hen regelmatig. Roel Delgrange, een verlopen kleermaker, tracht Marc te overhalen om een grootse confectiezaak op te zetten. Met Marcs kapitaal. Zeer tegen Angelas zin. En de twee kwezelachtige nichten, Eugenie en Viktorine, strijken als aasgieren neer.

Op toneel Marc en Angela. Angela ligt op een sofa die opzij van het toneel staat.

Angela : Onze vrienden zullen nu niet lang meer wegblijven, Marc.

Marc : Dat denk ik ook. 'k Verheug mij op hun bezoek.

Angela : Misschien is het de laatste keer.

Marc : Allee ! Zij komen toch regelmatig.

Angela : Ja. Maar ik zal hen niet meer zien. Je weet het ook.

Marc : Zet die donkere gedachten eindelijk eens uit je hoofd, Angela !

Angela : Kon ik maar !

(De bel rinkelt.)

Marc : Het zijn Suzy en Geert, denk ik.

Angela : Dat zal wel.

(Marc gaat naar de parlofoon.)

Marc : Allo ? Ha, wij verwachten jullie. Komt boven.

Angela : Suzy zal weer nieuw uitgedost zijn. Het houdt niet op met haar.

Marc : Daar heb je gelukkig nog belangstelling in. Als je terug bent uit het ziekenhuis, gaan we naar Temmerman. En we kopen verdorie de halve zaak leeg. Voor jou !

(Suzy en Geert op. Men omhelst elkaar. Suzy omhelst Marc redelijk lang.)

Geert : Suzy, het is jaren geleden geloof ik, dat jij Marc nog zag ?

Suzy : Waar jij overal op let, schat. Op een vriendenkus. Van enkele sekondjes. Je ziet er redelijk goed uit, Angela.

Angela : Schijn bedriegt.

Marc : Geef jullie mantels maar. Ik hang ze in de hal.

(Geert en Suzy trekken hun mantel uit. Marc brengt ze weg. Suzy wil hem achterna.)

Geert : Marc kan gemakkelijk onze mantels alleen dragen, Suzy. Zo zwaar wegen ze niet.

Suzy : Mens, wat ben jij soms onmogelijk !

(Marc af.)

Angela : Julie komen over uw reis vertellen ?

Geert : Ja. Wel, we hadden het goed.

Suzy : Toch verliep niet alles volgens wens.

(Marc op.)

Marc : Ik schenk wat in. Wat drink jij, Suzy ?

Suzy : Een zoetje.

Marc : En jij, Geert ?

Geert : 't Is gelijk, als het maar aan de ribben plakt.

(Marc haalt glazen en een fles, en schenkt in.)

Suzy : We vonden het zo jammer, dat jullie dit jaar niet mee konden.

Angela : De eerste keer, na veel jaren.

Geert : Vijftien jaar samen.

Suzy : Herinner je nog, Marc. In Venetie ?

Geert : Dat zal wel. Toen ie zich 's avonds van kamerdeur vergiste. En bij ons terecht kwam.

Marc : Die Chiantie was sterker dan ik vermoedde. En onze kamernummers waren 106 en 109. Ik bekeek het verkeerd.

Angela : Verleden jaar pakte ik voor het laatst mijn koffers.

Suzy : Eén jaartje viel er tussen uit. Volgende zomer bruinen we samen in de Noord Afrikaanse zon. Je zult wel zien !

Angela : Volgende zomer... Dan... lig ik er onder !

Marc : Daar is ze weer ! Praat haar die onzinnige gedachten eens uit het hoofd, Suzy.

Angela : Jullie weten het zo goed als ik.

Suzy : Ontelbare vrouwen ondergingen dezelfde ingreep, liefje.

Angela : En die zijn er niet meer.

Suzy : Je mag nu de hoop niet opgeven, kindje.
 Angela : Na de eerste operatie had ik hoop, zeer veel. Maar kort daarna, toen de gruwel een tweede keer begon...
 Marc : Professor Beyers verzekert, dat nu alle kwade vertakkingen zijn weggenomen.
 Angela : Waarom dan al die bestralingen ?
 Marc : Een bijkomende zekerheid.
 Angela : En de steeds heviger wordende pijn ? Verdoving helpt bijna niet meer.
 Geert : Verlies je moed niet, Angela. De wetenschap is machtig, tegenwoordig.
 Angela : Machtig ? Machteloos, in mijn geval ! (weent)
 Marc : Kom lieveling, ween niet.
 Angela : Laat mij maar, Marc. Laat maar...
 Suzy : Neem een flinke slok, liefje.
 Angela : Geen alcohol.
 Suzy : Jawel. Dan kun je de ellende van het leven beter aan. Ik beken eerlijk, regelmatig knap ik een glaasje.
 Geert : Daardoor ruik je soms zo verdacht, Suzy, als ik thuis kom ! Maar ik vraag mij af, wat jij moet wegdrinken ?
 Suzy : Enkel het jarenlang samenwonen met jou.
 Geert : Wat zeg je !
 Suzy : Hoe jij soms tegen mij te keer gaat, beseft je zelf niet.
 Geert : De flinkste paarden worden gekweekt met haver. En met de zweep.
 Suzy : Mij met een paard vergelijken ! Hoe durf je !
 Marc : Jullie vertelden nog niet over Ibiza.
 Geert : Ons hotel stond vlak bij het vliegveld. De zware machines donderden er dagelijks over.
 Suzy : Eerst dachten wij, het er niet te kunnen uithouden.
 Geert : Maar, men went aan alles.
 Suzy : Ja, ik wende zelfs aan jou !
 Marc : Deden jullie ook rondritten ?
 Geert : Het is een klein eiland. Wel vol bezienswaardigheden. We vaarden ook naar het mini-eilandje Formentera.
 Suzy : Wacht, ik toon de foto's die op de boot werden genomen.
 Marc : Dit herinnert mij aan onze vaart, op het Lago Maggiore.
 Geert : En Isola Bella. Daar waren Marc en Suzy zoek. Weet je nog ?
 Suzy : Wat je nu nog ophaalt, schat, is zeker tien jaar geleden. Was je memorie maar even goed, wanneer ik om een pelsenmantel vraag.
 Geert : Je poesje is pas vier jaar oud.
 Suzy : Zeg liever veertien. De motten willen er zelfs niet meer in wonen, omdat hij te oud is !
 Marc : Na tien dagen reisden jullie verder ?
 Suzy : Dat waren wij van plan. Maar we maakten kennis met een paar uit Charleroi.
 Angela : Marc, wil je dat kussen nemen, en achter mijn rug stoppen ? 'k Word wat moe, in deze houding.
 Suzy : Onze aanwezigheid vermoeit je toch niet, liefje ?
 Angela : Neen neen, de afwisseling bevalt mij best. 'k Zal lang genoeg alleen moeten zijn...
 Marc : Dit weten jullie nog niet : Angela vertrekt volgende week opnieuw naar het ziekenhuis.
 Suzy : Toch weer geen operatie !
 Angela : Wat zou men nog kunnen wegnemen ? ...
 Marc : Ze gaat in observatie. Vijf dagen, acht misschien.
 Angela : Marc zit weer alleen. En je kent hem : hij kan mij niet missen.
 Suzy : Ik kom wel dagelijks eens langs.
 Marc : Niet nodig, Suzy. Een boterhammetje 's morgens, en 's avonds, is seffens klaar. En 's middags eet ik op het werk.

Angela : Je zult weer enkele kilos afslanken.

Geert : 'k Wil ook best wat van mijn buikje kwijt. Wanneer ga jij eens een week weg, Suzy ?

Suzy : Hoor je nu, hoe lief hij is ?

Marc : Ik mag wat bijvullen, Suzy ?

Geert : Voor mijn part, drinkt ze zich onder tafel. Of nog dieper. (Doet een gebaar naar de grond en vormt met de twee handen een kruis.)

Suzy : 'k Weet het wel. De dag van mijn begrafenis, kijk jij reeds naar een andere uit.

Geert : Oh neen ! Eén steen is voldoende voor den ezels.

Suzy : Voor jou dan ook ? Marc, bijschenken !

(Suzy neemt Marcs arm.)

Geert : Marc kan het best, zonder dat je zijn arm neemt, Suzy. Hij heeft nog niet.

Angela : Wij worden steeds onderbroken. Wat met die heer en dame uit Charleroi ? ...

Suzy : Wel, 't waren aangename mensen...

Geert : Die niet bij ons pasten. 't Jong.

Suzy : 't Jong ! Rond de dertig. Zijn wij misschien in onze pensioenleeftijd ?

Geert : Jij doet wel alle moeite van de wereld, om tien jaar jonger te lijken, Suzy.

Suzy : Ik ben nog niet oud !

Geert : Je krijgt toch lekker rimpeltjes rond je ogen, ondanks je dagelijkse ritueel voor de spiegel.

Suzy : Mens ! ... Och, er geen woorden meer aan verspillen.

Geert : En jij met je grappen, Marc. Weet je nog, in dat klein dorpje boven Napels, waar we verzeild geraakten ? We hebben wat afgelachen he !

Angela : Men begreep er geen woord Frans.

Marc : Ik trachtte mij met een Italiaans woordenboekje te behelpen.

Suzy : En maar bladeren, hier een woord, daar een half zinnetje.

Marc : De patroon van het pensionnetje, zijn vrouw, hun zoontje, allen kwamen er aan te pas. Nadat zij vijftig maal geknikt hadden, met evenveel si sis, brachten zij ons naar hun stal. Wij moesten hun koeien bewonderen !

Suzy : En toen jij een donker pak had aangetrokken, Marc, en toevallig je das vergeten had. Dat was in Oostenrijk, geloof ik ?

Angela : Breng mij niet aan het lachen. We bezichtigden een kerk. Een jongetje er binnen kwam op Marc toe. Hij wees naar de biechtstoel, en zei : Ehrwurden.

Geert : Ja. Hij wou biechten.

Marc : 'k Heb nog steeds spijt, dat ik niet naar zijn pekelszondetjes ging luisteren.

Angela : 't Was niet alleen op reis, dat we het gezellig hadden. Bijna twintig jaar echte vriendschap.

Suzy : Wij zijn vijfentwintig jaar vriendinnen, nietwaar liefje ? Van tijdens onze kostschooljaren.

Angela : Nu komt er een eind aan.

Suzy : Aan onze vriendschap, Angela ? !

Angela : Aan alles. Door deze winter geraak ik niet.

Marc : Na je observatie weet professor Beyers beslist, wat er nog hapert.

Angela : Dat weet hij nu reeds...

Marc : Hij zal de behandeling aanpassen, om je gezond te maken.

Angela : 't Is te laat.

Suzy : Maar liefje ! Moest ik mij steeds zo laten gaan, als ik eens een moeilijke dag beleef.

(De deurgong luidt.)

Marc : Een ogenblikje. (Gaat naar de parlofoon.) Allo ? Ha Roel, jij bent het.

Angela : Delgrange ! Die onmogelijke opschepper !

Marc : Zeg ik, dat je vermoeid bent, Angela ?

Angela : Och... Laat hem maar boven komen.

Marc (door de parlofoon) : Ja ja, 'k hoor je wel. Kom maar op... Neen, geen belet.

Suzy : Die griezel ! Dan stappen wij op.

Geert : Ben je bang ?

Suzy : Wat bedoel je !

Geert : Souvenirs, souvenirs...

Suzy : Geert ! Ik zal je nog ! ...

(Roel op)

Roel : Bonjour, tout le monde. Madame Angèle. (Neemt haar hand, en kust ze.) Hoe maakt onze herstellende het ?

Angela : Heel stilletjes... Maar jij maakt het opperbest, zie ik.

Roel : Geraden.

Angela : Je adem verraadt je.

Roel (drukt Marc de hand) : Ik bezocht juist quelques amis. 'k Heb er veel. En, wat krijg je, op bezoek ? Een drankje.

Suzy : Marc, nog 'n glas !

Roel : Ah bonjour, madam Decrock. Een tijdje geleden, dat we elkaar zagen. Monsieur Geer... (Negeert Suzy en reikt Geert de hand.)

Marc : Wel, vond je reeds een andere betrekking, Roel ?

Roel : Ra-oul. Een tiental, mon ami. Maandag verzocht men mij om een audience. Ik kon chef van een afdeling worden, toen men mijn referenties zag.

Geert : Dat jij je eigen zaak in de grond boorde, wist men er blijkbaar niet.

Roel : Maar 'k zou, in die nieuwe functie, slechts acht mensen onder mij hebben. Te beperkt. (Marc heeft een glaasje uitgeschonken en aan Roel gegeven.) Santé, Angèle. 'k Wens je nog een lange tijd.

Angela : Een lange tijd... Hoelang ? Een jaar ?

Roel : Allons, allons, je bent pas veertig.

Angela : Veertig, en al 'n wrak...

Roel : Het schijnt, dat de gemiddelde leeftijd van een vrouw in België, vierenzeventig jaar is.

Angela : Vrouwen zonder kanker ! (Weent)

Marc : Lieve!ing !

Suzy : Ween niet, Angela. Toe !

Angela : Moest je in mijn plaats zijn, zou je ook niet lachen !

Suzy : Drink een slokje. Je dramatiseert.

Marc : Kom, leg je wat gemakkelijker. (Helpt haar.) Zo. Volgende week zul je beslist meer moed hebben.

Geert : Weet je het Roel, dat Angela bij professor Beyers in behandeling is ?

Roel : Beyairs ? De beste chirug der stad. Wat zeg ik, een Europese beroemdheid. Die professor verricht wonderen. Zelfs in de meest hopeloze gevallen, weet hij het leven te rekken.

Angela : Rekken ja...

Roel : Parbleu, da's een pittig glaasje, Marc ! En het eerste, vraagt een tweede.

Marc : Hier ben ik, Roel. (Schenkt Roel opnieuw in.)

Roel : Raoul ! Merci. Er loopt een rijmpje in de medische wereld. Door je in handen van Beyairs te geven, neem je een verzekering, op je leven.

Angela : En moet de levensverzekering, te vroeg uitbetalen.

Roel : Een vriendin van madame Larsin, de dame van de konsul van Denemarken, waar ik de eer heb aan huis te komen, die zat net in hetzelfde geval als jij, Angèle. Precies hetzelfde. Ze had ook professor Beyairs als behandelend geneesheer. Hij hield die dame nog een eeuwigheid op de been.

Suzy : Zie je wel, liefje.

Marc : 'k Herhaal ook steeds, dat er geen reden tot wanhoop is.

Roel : Verleden maand pas, werd ze begraven.

Marc : Roel, verdomme !

Roel : Ze heeft het nog bijna een jaar volgehouden.
 (Angela weent opnieuw.)
 Suzy : Stappen we maar op, schat. De Vandales verwachten ons nog.
 Geert : Ah ja, 't is waar. We gaan.
 Marc : Ik haal jullie mantels.
 Suzy : 'k Vergezel je even.
 Geert : Sluit de deur van de hal achter jullie dicht. Anders tocht het hier.
 Suzy : Moet jij ons niet zeggen !
 (Marc en Suzy af.)
 Roel : Vorige week vroeg de directeur der Fondsenbank mij om advies, voor een chiek pak. Natuurlijk kende hij mijn grote stielkennis.
 Geert : En jij mag het snijden ? Als je daarna maar twee gelijke broekpijpen heeft.
 Roel : In elk geval zullen zijn o-benen weggewerkt zijn. (Bekijkt Geerts kostuum.)
 Ik zie, ook jij hebt een bekwame kleermaker nodig, Geert.
 Geert : Bedoel je, dat dit een confectiepak is !
 Roel : Oh neen, voor een cowboy, op maat gesneden. (Hij schenkt zich zelf nog eens in.) Dit is dezelfde eksellente kwaliteit, die ik bij madame Carlies dronk.
 Zag je gisteren die prachtfilm op France trois, Angèle ?
 Angèle : Neen.
 Roel : Je miste wat, ma chère. Een sublieme liefdesfilm.
 Geert : Dat interesseert Angela niet, Roel !
 Roel : Neen ? Hoe kan dat nou ? In de fleur van haar leven.
 Angela : De fleur... Krisanten.
 Roel : Oh ja, weer zullen er fortuinen weggegooid worden, binnen een paar maanden.
 Geert : In Duitsland zijn de Friedhofen gans het jaar door : één groot bloemenperk.
 Angela : Ik zal gepast vóór Allerheiligen, op rust gaan.
 Roel : Onzin. Je leeft beslist nog tot de lente.
 Angela : Geen jaar, zoals die andere dame ?
 Roel : Dat was een uitzondering.
 Geert : Roel, kijk even in de hal. Het duurt daar een eeuwigheid.
 Roel (drinkt eerst nog) : Eksellent ! 'k Ben weg. (Roel af.)
 Geert : Komt die kwal hier dikwijls over de vloer, Angela ?
 Angela : Nogal.
 Geert : Voor jou zal hij niet meer gevaarlijk zijn... Oh sorry !
 Angela : Wel voor Suzy ?
 Geert : Wie is er niet gevaarlijk voor Suzy ? ... Angela, zie jij hier dan niets ?
 Angela : Wat bedoel je ?
 Geert : Dat mijn Suzy... en... Neen, verduiveld ! Waarom meer zorgen brengen, waar er reeds teveel zijn !
 (Suzy, Marc en Roel op.)
 Suzy : Wij waren niet achter het ijzeren gordijn, schat, dat je ons een spion moest zenden.
 Geert : Je zei zelf : de Vandales wachten.
 Suzy : Dan gaan we maar. Ik kom iedere dag naar 't ziekenhuis, liefje. En eventjes hier. Je hoeft je geen zorgen te maken om Marc.
 Geert : Die legt ze wel in de watten.
 Suzy : Hou je kloek. Niet piekeren. Als een opgemonterde vrouw keer je terug.
 (Kust Angela.)
 Geert (kust Angela) : Als je terug bent van 't ziekenhuis, brengen we onze dias en projektor mee. En...
 Marc : Niet vergeten : volgend jaar samen bruinen in Noord Afrika.
 Suzy : Dat blijft afgesproken. Da-ag.
 (Suzy en Geert af.)
 Angela : Ik zag hen vertrekken zie ik hen nog weer, Marc ?
 Marc : Allee, altijd die sombere gedachten ! (Kijkt op zijn uurwerk.) Oh, zo laat reeds ? Tijd voor je pilletje.

Angela : Dat niet helpt.

Roel : Alle baten helpen, zei men vroeger. Een waar spreekwoord. Op één been kan je niet staan. En, hoewel ik reeds op meer dan twee benen sta, lust ik nog wel een dropje.

Marc : Je lijkt een duizendpoot, Roel !

Roel : Raoul. Zorg maar eerst voor Angèles pilletje. Ik schenk me zelf wel in. (Marc gaat naar een hoektafeltje om een glas en een pilletje. Angela bedwingt een geeuw.)

Roel : Heb je slaap, ma chère ?

Angela : Wat vermoeid...

Roel : Ja, het zijn lawaaijerige mensen, die Evrars. Ik ken hen wel.

Angela : Lieve mensen.

Roel : De eerste maanden. Daarna vallen de maskers af. (Schenkt zichzelf in.)

Marc : Wij zijn meer dan twintig jaar bevriend.

Roel : Santé. Dan hebben ze hun maskers weer opgezet.

Marc : (Met een pilletje en een glas water.) Hier, lieveling. Inslikken. Nu een slok water er na.

Roel : Jaag er een flinke geut whisky achter, Angèle. Goed voor hart en bloedvaten.

Angela : Daaraan mankeer ik niets.

Roel : Zie je wel ! Je hebt nog heel wat over, waarmee je kan leven. En zolang er leven is, is er hoop. Nog eens skol. Marc, 'k stapte eigenlijk binnen, om verder te praten over jouw idee : ... een eigen zaak te beginnen.

Angela : Wat ! Een... eigen zaak !

Roel : Ja. Mon Dieu, Marc loopt reeds te lang in het gareel. Hij mag niet eeuwig en toujours een ambtenaartje blijven.

Angela : Een zaak...

Marc : 't Was maar een vluchtig gedacht, Angela. Zo eens, tussen twee glaasjes aangehaald.

Roel : Maar een prima idee, zeg.

Angela : Dat meen je niet ernstig, Marc !

Marc : We praatten er rap overheen. Een fantasietje van mij.

Angela : Laat het rustig een "Grote fantasie" blijven.

Roel : Ik vond het anders formidable, zoals ie de toekomst zag. Toen ik nog in mijn eigen zaak zat...

Angela : Die spoedig om zeep ging.

Roel : Kon het anders ? Alle malheurs vielen samen op mijn hoofd. Reuze opslag der stoffen, rekeningen die niet vereffend werden. Een paar faillissementen.

En, als de bouquet : verduisteringen, door mijn eigen comptable !

Angela : Je zag het te groot.

Roel : Er kunnen weer zaken gedaan worden, Marc. Maar, niet met ordinaire confectie. Non non. In het duurste van het dure gaan. Voor een select clientèle.

Marc : Roel...

Roel : Raoul. Zoals jij het die avond uiteenzette, hoorde ik het nog nooit. 't werd een onthulling. Schitterende ideeën van jou.

Angela : Wil jij...

Roel : Het beginkapitaal behoeft niet enorm groot te zijn. Jij hebt de middelen. Een flinke spaarduit, een eigen appartement. En, verhuur je nog niet een huis ?

Marc : Van mijn ouders geërfd.

Roel : Zie je. Je zou hun gedachtenis eren, door er een nieuw fortuin mee te vergaren. Ik proef nog eens van deze fine. Mm. Dat dronk ik bij madame Leclère niet. Hoewel zij ook steeds, het neusje van de zalm in huis heeft.

(Angela hijgt.)

Marc : Voel jij je niet lekker, Angela ?

Angela : Die stekende pijn weer. De verdoving is uitgewerkt.

Roel : Één filiale is voldoende. Geen vier, zoals de vorige keer. Dat controleert te moeilijk. De nieuwe zaak, met Marc...

Angela : Dat zal nooit doorgaan ! Nooit, zolang ik leef !

Roel : Zolang je leeft... Bon. Mon ami, "binnenkort" praten we er weer over.

Marc : (Stapt op Roel toe, en neemt hem bij een schouder.) Roel, nu wordt het de hoogste tijd om op te stappen ! Angela wil rusten.

Roel : Oh, ik maak geen lawaai. Niet het minst. Mag ik de télévision even aanzetten ? Zonder geluid. Seffens begint die feuilleton op antennes deux.

Marc : Angela is liefst alleen.

Roel : Alleen ? Dan kunnen wij misschien een glaasje drinken, om de hoek ? In de Mercator. En wat verder babbelen. Over enkele details...

Angela : Details. Zit het reeds zo vast in elkaar ?

Marc : Roel kijkt verder, dan zijn neus lang is.

Roel : 'k Moet wel, 'k heb een kort neusje.

(Angela vertrekt pijnlijk haar gezicht.)

Marc : De pijn verergert, lieveling ?

Angela : Ja.

Marc : 'k Zal je nog enkele druppels in een glas water doen.

Angela : Voor een half uurtje verdooving. Daarna keert het dubbel erg terug.

Marc : 't Heeft dan toch zolang geholpen. En misschien slaap je daarna.

Roel : En droom je lekker. Ah, niets gaat boven een aangename droom. Mon Dieu, weet je, dat ik verleden nacht van m'n eerste vriendinneke droomde. 'k Was opnieuw zeventien. Formidable ! Ik nam haar...

Marc : Drink je glaasje leeg. En vertrek ! NU !

Roel : Allons Marc ! Dat had ik van jou niet verwacht !

Marc : Ik evenmin, dat jij een zieke vrouw beletste rusten.

Roel : Mon ami, 't is slechts half zo erg met Angèle. Professor Beyairs houdt haar zeker, dit jaar nog op de been.

Marc : Verdwijs ! (Marc duwt Roel naar de deur.)

Roel : Voyons, geen geduw ! Zo zou ik mijn laatste slokje morsen. (Drinkt)

(Marc opent de deur.)

Roel : Un moment, eerst afscheid nemen van madame Angèle. Ik loop morgen, of overmorgen eens binnen.

Marc : Volgende week is Angela in het ziekenhuis.

Roel : Eksellent ! Dan kunnen wij ongestoord babbelen. Marc brengt de kapitalen en ik, toute ma capacité professionnelle. Zonder winstbejag. Au revoir.

(Roel steekt een hand op en verlaat het toneel, Angela valt neer in de kussens.)

Marc : Angela ! Je gaat bezwijmen !

Angela : Het verbetert...

Marc : Leg je wat gemakkelijker, kind. Die snuiter zou een mens, het bloed onder de nagels jagen.

Angela : Een goede vriend van jou.

Marc : Vriend, vriend...

Angela : Waarmee je fantastische plannen smeedt. Hangt dat werkelijk in je hoofd ?

Marc : Wel... Zo en zo...

Angela : Hoe is het mogelijk ! Je hebt een goed betaalde betrekking.

Marc : 'k Moest al veel verder staan. Ik werd oneerlijk voorbij gestoken.

Angela : Ondanks dat, hebben we het goed.

Marc : Goed zeg jij. Wanneer ik vergelijk, met wat men in een florerende zaak verdient. Kunnen wij de belastingen voor één frank bedriegen ?

Angela : Zou je daar je zaak mee rechthouden ? Marc, jij bent niet voor zakenman in de wieg gelegd. Geloof mij. Je houdt het geen jaar vol.

Marc : We zouden schatten verdienen, liefste. Ons een Amerikaanse wagen kunnen permitteren. En, we konden veel weelderiger wonen. Terwijl... wereldreizen, dat trekt je toch aan ?

Angela : Ver zal ik niet meer geraken.

Marc : Vogend jaar, voel jij je beter.

Angela : Ja, pijn zal ik niet meer voelen. Wat zul jij allemaal uithalen, wanneer ik er niet meer ben ?

Marc : Alsjeblieft, praat daar niet over ! Ik sla er mij wel doorheen.

Angela : Het appartement zal een warboel worden. Geen eten...

Marc : 'k Zei het reeds : 's morgens en 's avonds...

Angela : Van de hand in de tand.

Marc : Ik eet 's middags op het werk. En Suzy springt ook bij.

Angela : (zucht) Suzy...

Marc : Je beste vriendin. Toen je de vorige keren in het ziekenhuis lag, ontbrak het mij aan niets.

Angela : Ik denk eveneens, aan je gevoelsleven, Marc. Aan deze laatste maanden... ik was...geen volwaardige vrouw meer. Soms had je het lastig...

Marc : Zeer lastig...

Angela : Later moet je aan niemand meer rekenschap afleggen. Je zult vlug gestrikt geraken. Door een andere vrouw.

Marc : Liefste, ik vergeet je nooit !

Angela : Met één vinger, ben je te lijmen. Als je vrij bent...

Marc : 'k Wil vervloekt niet vrij zijn !

Angela : Je zal het zijn... Wanneer je een jong meisje neemt, zal die je tenonder brengen.

Marc : Charlie Chaplins laatste vrouw, was zoveel jonger dan hij.

Angela : Neem jij die man ernstig ?

Marc : En Koch, de grote geleerde ? Zijn tweede vrouw was dertig jaar jonger. Maar, waar praten wij over ! Ik neem geen tweede vrouw meer ! Angela, ik zweer het !

Angela : Oh jongen. Een man, kan niet zonder vrouw.

Marc : Als het te moeilijk wordt, dan... Dan misschien... een meer bejaarde. Och onzin ! Ik blijf weduwnaar.

Angela : Kom bij mij zitten, Marc. Dicht bij mij. Neem me in je armen. (Marc legt zijn armen om haar heen.)

Marc : Ik hou van jou, Angela ! Met hart en ziel !

Angela : Geen vrouw kon gelukkiger zijn, dan ik met jou.

Marc : We hadden het niet gemakkelijk, in het begin. Steeds geldzorgen.

Angela : Maar we sloegen er ons doorheen. We waren jong. Weet je, Marc, hoe erg we naar een kindje verlangden ?

Marc : Jarenlang. En toen werd je zwanger. We waren gek van vreugde.

Angela : Maar, het werd een misval.

Marc : Laat ons over aangenamer dingen praten ! Als we later weer wandelen...

Angela : We zullen niet meer wandelen. Ik kan niet meer weg. Wanneer ik deze keer uitga, keer ik nooit meer terug. Oh, ik ben bang... Bang ! 'k Zou zo graag bij jou blijven !

Marc : Maar je blijft !

Angela : Die pijn. God toch !

Marc : Het zal verzachten. 'k Heb je zo nodig, lieveling. Je weet het. Hoe moet het zonder jou !

Angela : Krijg ik later soms een bloemetje, Marc ?

Marc : Armen vol ! Je zult niet eenzaam liggen.

Angela : Druk mij vaster, Marc. Vaster.

Marc : Oh liefste ! Je mag mij niet verlaten !

Angela : Ik zal steeds... waar ik ook ben... bij je zijn.
(Langzaam verduistert het licht.)

Doek.

2e Akte.

Op toneel, in woonkamer : Geert, Suzy, Roel, Eugenie, Viktorine. De tafel staat gedekt met sandwiches en koffie. 't Is de dag van Angelas begrafenis.

Suzy : Nog een sandwich, Eugenie ?

Eugenie : Ja graag.

Viktorine : Heel graag.

Eugenie : Goed dat kozijn Marc, hier de koffie gaf.

Geert : Ja, waarom al die drukte ? Met meestal verre familie.

Eugenie : Ehla meneer ! Wij, zijn eigen nichten. Ik, en mijn zuster Viktriene.

Geert : 'k Spreek niet over jullie.

Eugenie : Wij hadden dit hier ook wel in orde gebracht.

Suzy : Maar jullie bezochten Marc bijna nooit.

Eugenie : Toch regelmatig...

Suzy : Ik was de intiemste vriendin, van die arme Angela, en heb jullie hier nooit gezien. Hoe Marc deze dagen doorkwam, begrijp ik niet.

Geert : Jij zult hem wel troosten, eh schat ?

Suzy : Wie anders ?

Suzy : Hij staat alleen op de wereld.

Eugenie : Alleen ! Alsof wij er niet zijn !

Roel : Hij moet zich op het werk storten. Niets dat beter troost brengt, bij verdriet.

Geert : Werken. Jij had zeker nog nooit verdriet ?

Roel : Toch wel, mon cher. Mijn vrouw is weggelopen...

Suzy : Daar rouw je niet erg om.

Roel : 'k Laat mij gemakkelijk troosten. Dat weet jij wel...

Suzy : Wat bedoel je ?

Eugenie : Kozijn Marc zal toch niet te lang meer wegbleven ?

Roel : Geen nood, madame Eugenie, er is drank genoeg. (Opent een barkastje.)

Suzy : Jij hebt geen zaken in die bar, Roel !

Roel : Raoul. Ha, we kunnen wel een tijdje op Marc wachten, zie ik.

Eugenie : 't Was een mooie begrafenis. Vitriene, hier. (Doet teken om een sandwich te nemen, en stopt deze in haar handtas.)

Suzy : Heel ontroerend.

Eugenie : Jullie gaan niet naar de kerk zeker, behalve bij een begrafenis ?

Roel : Ik veronderstel, Eugenie, dat jij en je zuster, voor de ganse stad bidden.

Suzy : Er was veel chiek volk.

Geert : Marc is een redelijk hoog ambtenaar.

Suzy : Hij moest veel hoger zitten. Zag jij de nertsmantel die mevrouw Van Ge-
nechten droeg, schat ?

Geert : een nerts ?

Suzy : Canadese nerts.

Geert : Oh, ik dacht, dat het konijn was...

Suzy : Als je het verschil niet ziet, tussen nerts en konijn ! D'er was ook een
dame met een poolvos, bij de offergang.

Geert : Die vergiste zich van werelddeel. We leven in Europa.

suzy : Waar leef jij ? Weet je het zelf ?

Eugenie : Hoeveel bloemstukken waren er ? 'k Telde er twaalf. Of waren het er
dertien ?

Suzy : Ik weende, om Marcs ruikertje rozen op de kist.

Geert : Niet, om wat IN de kist stak ?

Suzy : Als jij ooit tussen vijf planken ligt, zal ik zeker niet zó snotteren,
schat.

Eugenie : Schat. hoor je dat, Vitriene ? Een innig huwelijk.

Roel : (Schenkt zich in.) Santé, madame. Jij was nooit getrouwd, zeker ?
 Eugenie : Ik ben, god zij dank, buiten de huwelijke staat gebleven. Reik mij die met hesp eens aan, Vitriene.
 Geert : Gelukkig voor jullie, werd Angela vandaag begraven, Eugenie. Niet morgen.
 Eugenie : Waarom gelukkig voor ons ?
 Geert : 't Is morgen vrijdag. Geen vlees eten. Voor jou tenminste.
 Suzy : Marc blijft lang weg.
 Geert : Misschien kan je hem een straatje tegemoet wandelen, Suzy.
 Suzy : Hij verzocht mij om hier alles te regelen.
 Roel : Wachten dus. Santé.
 Geert : Weeral !
 Roel : Niets dat boven een goede gezondheid gaat. We zagen het met die arme Angèle. Dus kunnen wij het onze vrienden, niet genoeg wensen.
 Eugenie : Hoeveel volk zou er geweest zijn, op de begrafenis ? Er waren dankprentjes tekort.
 Suzy : De kerk zat vol.
 Geert : Natuurlijk vol. 't Was een klein kerkje.
 Suzy : Maar wel warm van stijl.
 Eugenie : Ja, warm. 'k Moest mijn sjaal losmaken.
 Geert : Er waren drie zangers. En slechts twee die vals zongen. 't Kon erger.
 Suzy : Kom jij later aan de beurt schat, dan vraag ik ook een derde zanger, die vals zingt.
 Eugenie : Schat. Men zou denken, dat zij slechts een maand getrouwd zijn. Hoe ontroerend, Vitriene.
 (Roel schenkt zich weer in.)
 Geert : Zou je niet beter een sandwich eten, Roel ?
 Roel : Raoul.
 Geert : Inplaats, van het ene glas na het andere binnen te wippen.
 Eugenie : Geef mij die met kaas eens, Vitriene.
 Viktorine : Die met kaas.
 Suzy : Nu zou Marc toch moeten... (De gong.) Ha, daar zal hij zijn !
 (Suzy snel naar de deur, opent ze.)
 Suzy : Je bent daar, jongen.
 Geert : Ja, moeder lief.
 Marc : 'k Werd langer opgehouden, dan ik verwachtte. Dag allemaal.
 Eugenie : Regelde je misschien reeds de rekening, met meneer pastoor ?
 Roel : Bij mij zou die het laatst, mon argent krijgen.
 Eugenie : Dan kwam jij niet in mijn kerk, "monsieur" !
 Roel : Zou je het vooraf weten ?
 Eugenie : Een pastoor laat zich inlichten. Door betrouwbare mensen.
 Eugenie : Hoeveel prentjes waren er te kort, kozijn Marc ?
 Marc : Veertig, zei meneer Verhoeve. (Wist met zijn zakdoek aan zijn ogen.)
 Eugenie : Zoveel volk. Allemaal mensen die van Angela hielden.
 Suzy : Kom, zet je Marc.
 Geert : Suzy zal je troosten, jongen... Verdomme, welk een blik !
 Suzy : Drink een kop straffe koffie. En eet wat.
 Marc : Ik kan niet.
 Eugenie : Er is hier nochtans alles van het beste, kozijn Marc.
 Roel : Ook je drank. Suzy, schenk mij eens in. (Suzy schenkt in.) Santé.
 (Marc neemt aan tafel plaats. Met zijn hoofd in zijn handen.)
 Eugenie : Dacht je reeds aan een zerk, kozijn Marc ? Er komt toch een zerk ?
 Marc : Ja... Ja...
 Geert : Breek jij je hoofd daar niet mee, Eugenie.

Eugenie : 't Is erg, zo vroeg gescheiden worden. Zulk een gelukkig paar, bestond er nergens.

Suzy : Jij hebt het zelden bemerkt.

Eugenie : Men kan teveel op bezoek komen.

Geert : Gehoord, Suzy, teveel.

Suzy : (tot Marc) Zou jij je niet wat verfrissen ?

Geert : Schat.

Suzy : Kom. 'k Ga zien of er handdoeken in de badkamer hangen.

Eugenie : Is zij familie ? Arrangeert zij hier de boel, kozijn Marc ?

Geert : Mijn Suzy, Eugenie, is méér dan familie.

Suzy : Angèle was mijn beste vriendin.

Eugenie : Dus vriendschap die na de dood blijft voort bestaan.

Viktorine : Blijft die voort bestaan ?

Eugenie : Maar het is de familie, die zich om de praktische zaken bekommert. Niet de vrienden.

(Marc zinkt met zijn hoofd voorover.)

Suzy : Ach Marc. 't Waren afschuwelijke dagen.

Geert : Ze zijn achter de rug.

Marc : De meest afgrijzelijke dagen, moeten nog komen !

Geert : Waarom ? Angela is weg.

Marc : Ik ben alleen. Alleen !

Geert : Er zal wel iemand voor je...

Suzy : Geert !

Geert : Goed, goed. 'k Zeg niets meer.

Eugenie : (Wijst naar boven.) Angela is nu daar boven, kozijn Marc.

Roel : (zingt) En, waar kan een mens nu be-eter zijn, dan bij zijn beste vrienden.

Suzy : Wil jij wel zwijgen ! Heb je geen het minste respect, voor zijn verdriet !

Eugenie : Om te vergeten, kozijn Marc, mag je niet teveel meer aan de lichamelijke Angela denken.

Roel : Alleen aan haar geest ?

Eugenie : En weet je, hoe men het best vergeet ?

Roel : Ja. Hier zie. Skol !

Eugenie : Door alles te verwijderen, wat je verdrietig kan maken.

Geert : Kleren ? Juwelen ? ... Uitverkoop dus.

Eugenie : Natuurlijk geen verkoop ! Dat ware ontierend !

Suzy : Weggeven, bedoel je ?

Eugenie : Waarom is er de familie ? De eigen nichten...

Marc : Voor mijn part, neemt alles mee !

Suzy : Alles wegdoen !

Marc : Wat kan het me nog schelen !

Suzy : Met alles weg te geven - zo vlug - zal jij je verdriet niet verlichten.

Eugenie : Ik denk van wel.

Viktorine : Denk ik ook wel.

Eugenie : Best die dingen wegdoen, die Marc elke dag in de handen zullen vallen. (Gaat naar een kast, en opent ze.)

Suzy : Wil je uit die kast blijven, Eugenie !

Eugenie : Ben jij eigen familie ? Brutaal mens !

Suzy : Ik kom op voor Marcs welzijn. En geluk.

Eugenie : Deze pelsmantel... 'k Ben wel wat dikker dan Angela was, maar, die kan gemakkelijk vermaakt worden.

Suzy : Bepotel hem niet zo ! Angela en ik waren even slank.

Eugenie : Kozijn Marc zal zijn familie niet in de kou laten lopen.

Marc : Neem hem.

Eugenie : Merci.

Suzy : Marc ! Wie krijgt hem ?